ושקלים פ"ו

ד) ומוספתל פ"ב הי"ג

ליישב],

כהנים מתלעין בעצים היו ונפל קרדום אחד מהן ויצאה ואכלתו. תניא

. כיצד היו הבדים נראים

ויוצאין בפרוכת ונראין

. כשני דדי אשה שנאמר

מגללין הפרוכת ומראין

להם הכרובין מעורים זה בזה, שנאמר כמער

איש ולויות. ואיך מראין

להם הכרובין והכתיב ולא יבואו לראות כבלע

את הקדש ומתו. ואמרינז

לנרתיקו כו׳. ואמרינן

כל חדרה. הגנח בחדרי חדרים: נ"ב שנה. היו מחרבות ירושלים בגלות לדקיהו עד פקידת כורש שעלו לבנות הבית שהרי לסוף ע' לגלות יהויקים היתה הפקידה כמו ששנינו במגילה (דף 16: מ"ח שנה היה מכיבוש יהויקים עד חרבות ירושלים דאמר מר גלו בשבע גלו בשמונה גלו בשמונה עשרה גלו בחשע עשרה ופירושו גלה יכניה בשבע לכיבוש יהויקים שהוא שמונה לנבוכדנלר גלו לדקיהו וגלותו בחרבות ירושלים בשמונה עשר לכיבוש יהויקים שהוא תשע עשרה לנבוכדנלר דאמר מר שנה ראשונה כיבש נינוה שניה עלה וכיבש יהויקים: עד בהמה. בהמה

ברובים דצורתא. נשחלתי

על אותם שמניירים במחזורים לורות חיות ועופות אם יפה עושים אם לאו והשבתי נ"ל דודאי לא יפה עושים שמתוך שמסתכלים בלורות הללו אין מכוונין לבם לאביהם שבשמים מיהו אין כאן איסור דלא תעשה לך פסל וגו' (שמות כ) דהח מסקינן בפרק כל הצלמים (ע"ו דף מג:) שאני רבן גמליאל דאחרים עשו לו ואפילו חשדא ליכא

דליורים

קינה כי נצתו מבלי איש עובר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו בהמה בגימטריא חמשין ושתים הוו ותניא ר' יוםי אומר שבע שנים נתקיימה ₁גפרית ומלח בארץ ישראל ואמר רבי יוחנן מאי מעמא דרבי יוםי אתיא ברית ברית כתיב הכא זוהגביר ברית לרבים שבוע אחד וכתיב התם יואמרו על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבותם אמר ליה הכא כתיב שם התם לא כתיב שם וכל היכא דכתיב שם לעולם הוא מיתיבי יומהם מז בני שמעוז הלכו להר שעיר אנשים חמש מאות ופלמיה ונעריה ורפיה ועוויאל בני ישעי בראשם ויכו את שארית הפלימה לעמלק וישבו שם עד היום הזה וכבר עלה סנחריב מלך אשור ובלבל כל הארצות שנאמר אמר רב נחמן תנא «ועתודותיהם שושתי תיובתא אמר רב נחמן תנא «ואסיר גבולות עמים פועתודותיהם וחכמים אומרים ארון כלשכת דיר העצים היה גנוז אמר רב נחמן בר יצחק אף אגן נמי תנינא שמעשה בכהן אחד שהיה מתעסק וראה רצפה משונה מחברותיה ובא והודיע את חבירו ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו וידעו ביחוד ששם ארון גנוז מאי הוה עביד אמר רבי חלבו מתעסק בקרדומו היה תנא דבי רבי ישמעאל שני כהנים בעלי מומין היו מתליעין בעצים ונשממה קרדומו של אחד מהם ונפלה שם ויצתה אש ואכלתו רב יהודה רמי כתיב יויראו ראשי הבדים וכתיב יולא יראו החוצה הא כיצד נראין ואין נראין תניא נמי הכי יויראו ראשי הבדים יכול לא יהו זזין ממקומן ת"ל ויאריכו הבדים יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוצאין ת"ל ולא יראו החוצה הא כיצד דוחקין ובולטין ויוצאין בפרוכת וגראין כשני דדי אשה שנא׳ פצרור המור דודי לי בין שדי ילין אמר רב קטינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל ∘מגללין להם את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה ואומרים להן ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה מתיב רב חסדא ייולא יבואו לראות כבלע את הקדש ואמר רב יהודה אמר רב בשעת הכנסת כלים לנרתק שלהם אמר רב נחמן משל לכלה כל זמן שהיא בבית אביה צנועה מבעלה כיון שבאתה לבית חמיה אינה צנועה מבעלה מתיב רב חנא בר רב קטינא מעשה בכהן אחד שהיה מתעסק וכו' אמר ליה נתגרשה קא אמרת נתגרשה חזרו לחיבתה הראשונה במאי עסקינן אי נימא ייבמקדש ראשון מי הואי פרוכת אלא במקדש שני מי הוו כרובים לעולם במקדש ראשון ומאי פרוכת פרוכת דבבי דאמר רבי זירא אמר רב "שלשה עשר פרוכות היו במקדש שבעה כנגד שבעה שערים שתים אחת לפתחו של היכל ואחת לפתחו של אולם שתים בדביר ושתים כנגדן בעליה רב אחא בר יעקב אמר לעולם במקדש, שני וכרובים דצורתא הוו קיימי יידכתיב ייואת כל קירות הבית מסב קלע (4) ייכרובים ותמרות ופטורי ציצים וצפה זהב מישר על המחוקה וכתיב בוכמער איש ולויות מאי כמער איש ולויות אמר רבה בר רב שילא

כל הדרה מאי כל הדרה חדרה אתה מאי אתה אומר אמר לו שאני אומר ארון במקומו נגנז שנאמר יויאריכו הבדים יוגו' אמר ליה רבה לעולא מאי משמע דכתיב יויהיו שם עד היום הזה וכל היכא דכתיב עד היום הזה לעולם הוא והכתיב יואת היבוםי יושב ירושלם לא הורישו בני בנימין וישב היבוםי את בני בנימין בירושלם עד היום הזה הכי נמי דלא גלו והתניא יר' יהודה אומר חמשים ושתִים שנה לא עבר איש ביהודה שנאמר על ההרים אשא בכי ונהי ועל נאות מדבר 3

עם ממו כמו. עםן, [בע"י איתא להיפך ויראו בגימטריא חמשין ותרין: הגביר וכו׳ יכול יהו מקרעין וכו׳ ויאריכו וכו׳ יכול לא יהיו זוין וכו׳], ה) [בע״י לרבים. בספר דניאל כתיב והכי מפרש ליה ר' יוחנן אותו ברית האמור מגלין], ו) [לעיל נב:], 1) [כתובות קו.], ח) [עי היטב בפסוקים הללו ומלוה בגפרית ומלח שנאמר בו על אשר עזבו את ברית הגבירו האויב על ישראל שבוע אחד: לרבים. לשרים כמו כל רבי מלך בבל (ירמיה לט): מתעסק. בטיול ושחוק: רלפה גליון הש"ם משונה. אחת מן הטבלאות של שיש . גמ' ועתודותיהם שושתי שברלפה ראה גבוהה מחברותיה והבין תיובתא. עיין סוטה דף מו ע"ב ברש"י ד"ה ויקרא שמה ול"ע: שסילקוה מאחר שנסדרה שם: ביחוד. בברור: מתליעין בעלים. לתנן (מדות פ"ב משנה ה) כל עץ שיש בו תולעת פסול למזבח: בעלי מומין. הגהות הב"ח שאין ראויין לעבודה אחרת: נראין (א) גמ' דכתיב ואת כל ואין נראין. כדמפרש ואזיל בברייתא קירות הבית מסב קלע קרותי מקלעות כרונים ותמורו' ופטורי לילים שהיו דוחקין ובולטין בפרוכת ונראין אשה שבולטין מתחת כשני דדי וכתיב ולפה זהב מישר: חלוקה: ויולאין בפרוכת. הפרוסה כנגד פתח שבמחילת אמה טרקסין. והפתח באמצע אמה טרקסין היה רבינו חננאל במקדש ראשון: הכרובים. מדובקין זה בזה ואחוזין ומחבקין זה את זה כוכר החובק את הנקבה: מעורים. לשון דיבוק כמו (עוקלין פ"ג משנה ח) אילן שנפשח ומעורה בקליפה ובמס׳ בילה (דף ז.) אם היו מעורות בגידין אסורות: ולא יבאו לראות. הלוים שבמדבר. אף על פי שהיו נושאין כלי הקודש בכתף לא היו רשאין ליכנס בשעת סילוק מסעות שהיו מפרקין את הארון והמזבח להסיעו

וא״ל ארון במקומו נגנז שנאמר ויאריכו הבדים ויראו ראשי הבדים מן הקדש אל פני הדביר ולא יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה. איני והכתיב ואת היבוסי יושב ירושלם לא הורישו וכו׳ ועלתה בתיובתא, דמקשה וכל היכא דכתיב עד היום הזה לעולם הוא, והחויא ר' יהודה אומר ביהודה שנאמר על ההרים אשא רכי ווהי ווו׳ ממקומו עד שהיו אהרן ובניו מכסין אותו בנרתיקיהן כמו שכתוב בפרשה ותניא ז' שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל וכסו אותו במכסה עור תחש ולקחו גפרית ומלח בארץ ישראל שנאמר על אשר עזבו את ברית ה' וגו', וכתיב בגד תכלת וכסו וגו׳. כבלע לשון י והגביר ברית לרבים שבוע כיסוי: בבית אביה. באירוסיה. אף והגביו בוית לובים שבוע [אחד], מה ברית זו שבוע אף ברית זו שבוע. ישראל במדבר עדיין לא היו גסין בשכינה: נסגרשה קאמרס. האי מעשה בבית שני הוה לאחר שנתגרשו אמר רב נחמן תנא ארון גנוז. דתנן בשקלים מעשה וחזרו: לחיבתה ראשונה. לתחילת חיבתן שאין גסין זה בזה: במאי עסקינן. האי מגללין להן הפרוכת מחברותיה כו'. תנא שני

ומראין להן הכרובים: מי הוו לרובים. דקס"ד בכרובים שעשה שלמה אצל הארון מזה ומזה קאמר: דבבי. שכנגד הפתחים פתח אולם והיכל ובית קדשי הקדשים: שלש עשרה פרוכות היו במקדש שני. שבעה לשבעה שערי העזרה שתים בדביר במקום אמה טרקסין ושתים כנגדן לחוץ בין עליית ההיכל לעליית בית קדשי הקדשים וכי היכי דבמקדש שני היו פרוכות

דלורתה. ראשון: כרובים

כנגד הפתחים הכי נמי במקדש כאיש מלויירין בכותל במיני סממנים או חקוקין בקירות העץ מלפנים מכותלי האבנים: מסב קלע. לורות רשתות וקליעות:

קפה.). יכול יהו מקרעין בפרוכת. פרוכם היסה פרוסה בפסח בית קדשי סלניעות בעלמא ולא משום מחילה, דהא אמה טרקסין הואי במקדש לאשון, וכ"ית לוקמה במקדש שני דהוי פרוכת, ליכא למימר דבמקדש שני אל היה ארון וצדים ראשים גמו, ועוד דקרא במקדש ראשון במיב (ממחת צח.). דרוקקין ובולטין ויוצאין בפרוכת. לפי שהיה הארון כנגד הפסח כדאמרין במגילה (י:). ארון שעשה משה בצביר היה לו עשר אמות ריוח ממנו לכותל לכל לד והדביר היה לש עשרה שהים בדביר. מחת ומקום ארון אינו ממעט בדביר במק היה שומד, אלמא באמלע הדביר קאי והפסח נמי היה באמלע בכותל מזכחי והיו הבדים בלעין בפרוכת שבפסח (מנחות צח.). במקדש ראשון מי הואי פרוכת. אמה טרקסין הוה (לעי בב.). שתים בדביר. מחת אמה טרקסין, ושתים כנגדן בעליה. להכדיל בין עליית היכל לעליית קדשי הקדשים וגם הן במקום אמה טרקסין (כתובות קו.).

תום' ישנים

ומזה מראים כמו שאנו אומרים לעיל גבי לחם הפנים, "יל שאותם שהיו מעורין זה בזה אין זה נס שכך עשאם שלמה כמו הני (בלורתה) [דלורתא] דלקמן לרבי אחא, ומקום ארון שלא היה מן המדה לא היו מכירין שלא היה מגביהין להם כל כך וגם לא היו (מורידין) [מודדין], וגוף הכרובים שלא היו מן המדה שהיו כנפיהן ה' אמות מימין וה' אמות משמאל גם בזה לא היו מכירין כל כך. מ"ר.

מתעסק ושוחק בקרדומו היה. דוחקין ובוצשין בפרובת בוי. נמקדש ראשון מיירי ופרוכת (דנרני) ודננין, שהיה פמח בית קדשי הקדשים מכוון באמצעיתו ושם היה פרוכת כדלקמן, אבל נמקדש שני לא היה ארון. ומראין להם שהיו מעורין. וא"מ אמאי לא חשיב להו בפ״ק [כא, א] בהדי ניסי [בראי] כיון שהיו מראין אותן לעולי רגלים למאי (ס״ד) [דס״ל] שהן הכרובים שעשה שלמה מזה

ו. ויארכו הבדים ויראו על פְנֵי הַדְּבִיר וְלֹא יראוּ החוצה ויהיו שם עד

3. עַל הֶהָרִים אֶשְּׂא בְּכִי וָנֶהִי וְעַל נְאוֹת מִּדְבָּר נ. על הוווים אָשְּׁא בְּבִּי וְנֶהִי וְעַל נְאוֹת מִדְבָּר קִינָה כִּי נִצְתוּ מִבְּלִי אִישׁ עבר ולא שמעו קול בִּהַמָּה נָדִדוּ הָלְכוּ:

כל ארצה לא תזרע ולא תְצְמִחַ וְלֹא יַעֲלֶה בָּהּ כְּל עֵשֶׂב בְּמִהְפֵּכַת סְדֹם וַעֲמֹרָה אַדְמָה וּצְבוֹיִם וַעֲמֹרָה אַדְמָה וּצְבוֹיִם יַבֶּבּין דּיִי בְּאַפּוֹ אֲשֶׁר הָפַּךְ יְיֶ בְּאַפּוֹ וּבַחֲמָתוֹ: דברים כט כב ז. וְהָגְבָּיר בְּרִית לֶרַבִּים 5. וְהָגְבָּיר בְּרִית לֶרַבִּים יי יִייִּיּה יִּי יִּי יִּיִּי הַשְּׁבוּעַ יַשְׁבִּית זֶבַח וִמְנְחָה וְעַל יַשְׁבִּית זֶבַח וּמִנְחָה וְעַל כנף שקוצים משמם ועד בלה ונחרצה תתר על שׁמֵם: דניאל ט כז 6. וְאָמְרוּ עַל אֲשֶׁר עְזְבוּ את ברית יי אלהי אבתם אתם מארץ מצרים:

הַלְבוּ לְהַר שַּׁעִיר אֲנַשִׁים יְּיְבֶּה יְּגַיִּה פֵּלְטְיָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת וּפְּלְטְיָה וּנְעַרְיָה וּרְפָּיָה וְעָזִּיאֵל בני ישעי בראשם: ויכו את שארית הפלטה היום הוַה:

דררי הימיח א ד מר-מו 8. כִּי אָמַר בְּכֹחַ יְדִי עָשִׂיתִי וּבְחָבְמָתִי כִּי יייי וְאָסִיר גְּבוּלֹת עָשִׂיתִי וְאָסִיר גְּבוּלֹת עִייִרִי וְאָסִיר גְבוּלֹת שָּבְיִר נְאוֹרִיד כָּאבִּיר שׁוֹשֵׁתִי וְאוֹרִיד כָּאבִּיר יושְׁבִים: ישעיהו י יג 9. צְרוֹר הַמַּר דוֹדִי לִי בֵּין שדי ילין: . שיר השירים א יג

כבלע את הקדש ומתו:

מִקְלְעוֹת כָּרוּבִים וְתִּמֹרֹת וְלַחִיצוֹן: מלכים או כט וְקֶלֶע כְּרוּבִים וְתִמֹרוֹת וְפֶּטֻרֵי צִצִּים וְצִפָּה זָהָב וֹפְטַרֵי צִצִּים וְצִפָּה זָהָב מישר על המחקה: מלכים או לה

יִדֹתֵיהַ וְעַל מִסְגַרֹתֵיהַ ברובים אריות ותמרת מלכים אז לו

מוסף רש"י

חמשים ושתים שנה. משגלו בימי לדקיה בחרבות ירושלים עד שנפחדו בימי ואו עלו מה את הבית י"ח שנים קודם גמר הבנין שהיא לסוף ע' שנה בשנת שתים לדריוש כדאמרינן במגילה (שבת

כאיש

ואת היבוסי ישב

בנימן וישב היבוסי את בְּנֵי בִנְיָמִן בִּירוּשְׁלֵם עֵד הַיּוֹם הַזֶּה: